

Arrest

nr. 64 546 van 8 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SAHIN, die loco advocaten VANAGT P. & POOLS E. verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 december 2009, verklaart er zich op 20 juli 2010 een tweede maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 25 maart 2011, verstuurd op 28 maart 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in Wasel Abad in de stad Kaboel. Ongeveer twee en een half jaar geleden was u met een vriend genaamd H., de zoon van generaal W., op weg naar een vrouw in Maidan Shar toen jullie werden tegengehouden door een aantal onbekenden en vervolgens werden ontvoerd. U werd bij aankomst op een voor u onbekende plaats van H. gescheiden en vervolgens twee dagen vastgehouden. Nadat u hen kon overtuigen dat u niets te maken had met de overheid en u ermee instemde aan de ‘jihad’ deel te nemen, werd u in Shohadai

Salehi opnieuw vrijgelaten. Bij uw thuiskomst legde u alles uit aan uw moeder en er werd besloten dat u Afghanistan maar beter kon verlaten. U verliet het land en reisde vervolgens via Pakistan en Iran naar Turkije. In Turkije vernam u dat uw stiefbroers A. en H. opgesloten zaten vanwege uw problemen. Vervolgens verliet u Turkije voor Griekenland en verbleef u ongeveer acht maanden in Athene. Daarna wenste u asiel aan te vragen in België maar u werd in Zürich door de Zwitserse politie tegengehouden. U verbleef daaropvolgend ongeveer een half jaar in een opvangcentrum in Zwitserland. Toen u vernam dat de Zwitserse autoriteiten u wilden terugsturen naar Griekenland reisde u verder naar België. Op 14 december 2009 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 24 maart 2010 werd uw asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard met verwijzing naar de Dublin-reglementering.

Op 20 juli 2010 verklaarde u zich een tweede keer vluchteling. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban en de Afghaanse autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart) voor, een kopie van een verklaring van de dorpsgenoten, twee kopieën van ziekenhuisdocumenten in verband met de dood van uw moeder en vijf kopieën van foto's, eveneens met betrekking tot de dood van uw moeder. Op 4 oktober 2010 bezorgde u het Commissariaat-generaal de originele verklaring van de dorpsgenoten, de originele ziekenhuisdocumenten, kleurenkopieën van de vermelde foto's en de enveloppen waarin u alles werd opgestuurd.

De beslissing van het Commissariaat-generaal van 30 november 2010 werd middels arrest 57753 van 11 maart 2011 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoeker legde vreemde, onsamenvhangende, weinig doorleefde en tegenstrijdige verklaringen af over zijn ontvoering, over de ontvoerders, over de opsluiting van zijn stiefbroers en over de oom van H.;
- verzoeker bleek niets te weten over de identiteit of de hoedanigheid van de personen die hem en H. zouden opwachten;
- het is opmerkelijk dat verzoeker na zijn vrijlating Afghanistan meteen heeft verlaten en geen contact heeft gezocht met de autoriteiten en met W., de vader van H., die een generaal zou zijn;
- verzoeker legde tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen verband tussen het overlijden van zijn moeder en zijn vluchtmotieven;
- voor burgers in de stad Kaboel bestaat er op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit de informatie van Cedoca blijkt immers dat het geweld in de stad Kaboel niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen. Hij stelt dat het niet vreemd is dat hij geen informatie kan geven over de identiteit van zijn ontvoerders omdat hij geblinddoekt werd en in een afzonderlijke ruimte opgesloten werd en omdat hij in een shocktoestand verkeerde waardoor zijn zintuigen niet normaal konden werken. Hij stelt dat hij de autoriteiten niet op de hoogte heeft gebracht omdat de taliban hem en zijn familie met de dood hadden bedreigd. Verder stelt hij dat zijn asielrelaas niet tegenstrijdig is en dat het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken heel wat korter was dan het gehoor voor het Commissariaat-generaal zodat het niet vreemd is dat de eerste verklaring korter is. Bovendien werden beide gehoren afgenomen door verschillende verantwoordelijken, die andere vragen stelden, met tussenkomst van verschillende tolken. Verzoeker wijst er ook nog op dat hij verschillende weken onderweg is geweest en dat hij afschuwelijke dingen heeft meegemaakt, zodat het mogelijk is dat zijn verhaal enigszins onsamenvhangend overkomt. Tot slot stelt hij dat zijn asielrelaas ondersteund wordt door tal van documenten en dat de commissaris-generaal het overlijden van zijn moeder als gevolg van een aanslag niet in aanmerking heeft genomen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Hij wijst er op dat de commissaris-generaal erkent dat er in Afghanistan een algemene toestand van onveiligheid

heerst. Hij neemt in zijn verzoekschrift een artikel op van de Wallstreet Journal van 11 december 2010 en een artikel van Afghanistan Weblog van 23 februari 2011. Verder wijst hij op de aanslag op zijn moeder, op de opsluiting van zijn stiefbroers en op de vernietiging van de beslissing van 26 november 2010 door de Raad waarin de Raad stelt dat hij niet tot een beslissing kan komen zonder aanvullend onderzoek van de veiligheidstoestand in Kaboel.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift een aantal argumenten aanvoert waarop de Raad reeds in het arrest nr. 57 753 van 11 maart 2011 heeft geantwoord. De Raad wijst erop dat het rechterlijk gewijsde verhindert dat hij opnieuw uitspraak doet over de elementen die hij in dit arrest reeds heeft beoordeeld. In het arrest nr. 57 753 heeft de Raad geoordeeld dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt ondermijnd door het feit dat verzoeker in het CGVS-vraagformulier niet heeft vermeld dat het overlijden van zijn moeder zijn oorsprong vindt in zijn problemen. De Raad heeft ook geoordeeld dat de voorgelegde documenten (foto's en overlijdensakte van verzoekers moeder) het asielrelaas niet kunnen ondersteunen. Bovendien heeft de Raad ook vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn reisweg. De Raad heeft ook geoordeeld dat het weliswaar aannemelijk is dat verzoeker niet op de hoogte was van de identiteit of de hoedanigheid van de personen die hen zouden opwachten, maar dat dit een overtuigend motief is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft aangehaald dat verzoeker vreemde, on samenhangende, weinig doorleefde en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over verschillende elementen van zijn asielrelaas, zoals zijn ontvoering, de ontvoerders, de opsluiting van zijn stiefbroers en de oom van H.. Zo heeft de commissaris-generaal onder meer het volgende gesteld: *"Zo beweerde u dat u het vermoeden had dat er nog mensen in de auto zaten waarin u werd gekidnapt, maar zekerheid bleek u daarover niet te hebben (CGVS, p. 6). Nochtans kan verwacht worden dat ook een geblinddoekte persoon hierover duidelijkheid kan scheppen. Enkele ogenblikken later blijkt u dan wel te weten dat er nog twee anderen in de auto zaten, wat zeer bevreemdend is. Ook over de kidnappers en hun intenties bracht u geen verklaringen naar voren die uw kidnapping aannemelijk maakten. Als het CGVS u vroeg welke mensen u tijdens uw kidnapping hebt gezien, hebt u het louter en alleen over een gemaskerde persoon in witte kledij die u eten kwam brengen (CGVS, p. 8). U stelde echter kort daarvoor dat u ondervraagd was geweest over uw identiteit. Als het CGVS u vervolgens vroeg wie dan wel die ondervrager was, bleek u dit niet te kunnen verduidelijken. Evenmin bleek u te kunnen zeggen of het al dan niet om de persoon in witte kledij ging, wat erg opmerkelijk is. Als het CGVS u dan weer vroeg hoeveel mensen u in totaal hebt gezien, hebt u het plots over een man in zwarte kledij (CGVS, p. 9)".* Verzoekers betoog dat hij geblinddoekt was, in een afzonderlijke ruimte werd opgesloten en in een shocktoestand verkeerde waardoor zijn zintuigen niet normaal konden werken, is geen afdoende verklaring voor deze vaststellingen. De bestreden beslissing vermeldt ook nog het volgende: *"U beweerde na twee dagen te zijn vrijgelaten en na overleg met uw familie Afghanistan te hebben verlaten en dit in de maand sambula (CGVS, p. 5). Vervolgens stelde u dat u in Turkije vernam dat uw broers, H. en A., gevangen genomen waren vanwege uw problemen, en dit gedurende drie maanden (CGVS, p. 9). U beweerde dat u dit nieuws had vernomen in Turkije, waar u enkele dagen na uw vertrek in sambula (augustus-september) gedurende enkele weken verbleef. U verklaarde echter dat uw broers al sinds de maand saur (april-mei) opgesloten zaten, wat erg bevreemdend te noemen is: indien dit immers het geval was, had u dit nieuws ongetwijfeld persoonlijk in Afghanistan vernomen. Dit is hoogst merkwaardig. Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat u het bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts had over de opsluiting van één van uw broers. (...) Als u gevraagd werd waarom u geen contact hebt gezocht met zijn familie stelt u dat H.'s oom, commandant M., twee van uw ooms had vermoord (CGVS, p. 10). Als het CGVS vervolgens polste naar het effect daarvan op uw vriendschap met H. beweert u dan weer, geheel tegenstrijdig met uw vorige bewering, dat zijn familie niets met die oom te maken had. Dergelijke verklaringen, die u lijkt te construeren naargelang de vragen die u worden gesteld, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw gebrachte relaas. Overigens bleek u geen klaarheid te kunnen scheppen over de meer recente bezigheden van generaal W.. U vermoedde dat hij een functie heeft bij de overheid maar kon dat niet met zekerheid zeggen, wat erg opmerkelijk is (CGVS, p. 10). Men kan verwachten dat u hiervan op de hoogte bent".* Verzoeker geeft geen aannemelijke verklaring voor deze vaststellingen. De Raad wijst erop dat deze vaststellingen de kern van verzoekers asielrelaas betreffen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Om dezelfde reden bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat burgers op dit ogenblik in de stad Kaboel geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit het Cedoca-rapport van 17 augustus 2010 over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel (bijgewerkt op 20 januari 2011) blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. ICRC maakt een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. De artikels die verzoeker in zijn verzoekschrift heeft opgenomen werpen geen ander licht op deze informatie. Geen van beide artikels heeft immers betrekking op de concrete veiligheidstoestand in de stad Kaboel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER